Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

Človek ne potrebuje duhovnosti, ampak Boga

S svojo osebno zgodbo – zgodbo sina brez očeta, ki je našel vero pri Mariji v Medžugorju –, brat Benjamin danes pričuje o tem, kako lahko Bog odgovori na naša vprašanja in kako lahko samo on zapolni našo osamljenost. V knjigi nam odločno in preprosto razodeva svoje srce zapuščenega otroka, mladostnika, polnega vere, in srečnega duhovnika, prepričanega o moči Božje ljubezni.

Benjamin je odraščal brez očeta. Njegova mama je že imela dva starejša sinova iz prvega zakona, potem se je ločila. Vzgojena je bila krščansko, a ni bila versko dejavna. Nekaj let kasneje je spoznala Benjaminovega očeta, ki pa jo je zapustil, ko je izvedel, da je noseča. Leta 1992, ko je bil Benjamin star devet let, je mama njega in srednjega sina peljala v Medžugorje. Po 1400 prevoženih kilometrih so se znašli v Bosni in Hercegovini, kjer je tedaj divjala vojna. To potovanje je spremenilo njihova življenja: v Medžugorju je bila Božja navzočnost otipljiva, doživeli so ga kot nebesa na zemlji, oazo miru v osrčju vojne. Razlaga sporočil Blažene Device Marije ob prikazovanjih je vsem prinesla neskončne milosti. Pri svojih devetih letih je Benjamin na zadnjem sedežu avtomobila med potjo domov v Francijo izjavil: »Postal bom meniški duhovnik v Medžugorju!«

Po številnih notranjih bojih, a jasnem Božjem klicu je Benjamin postal salezijanski duhovnik, mati posvečena puščavnica, po obisku Medžugorja sta se spreobrnila tudi oba brata, vsi trije delujejo na področju vzgoje in izobraževanja.

S svojo življenjsko zgodbo o padcih in vzponih, dvomih in goreči veri brat Benjamin razkriva smisel svojega življenja: ljubiti Boga in delovati tako, da bo Bog ljubljen. O svoji zgodbi pričuje zato, da bi njegova življenjska pot drugemu lahko olajšala soočanje z življenjem, premagovanje kakšne preizkušnje in tudi odprla pot upanja. Njegova sprava z očetom po dolgih letih občutka zapuščenosti in prikrajšanosti pa je osebna zgodba o tem, da brez odpuščanja ni prave sreče.

Podatki o knjigi
- Naslov: Dragocen si v Božjih očeh
- Avtor: brat Benjamin (v sodelovanju z Marine Tertrais)
- Prevedel: dr. Drago Karl Ocvirk
- Urednica: dr. Tanja Ozvatič
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka
- Število strani: 144
- ISBN: 978-961-278-733-2
- Cena: 22 EUR
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2024

Kontakt
Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Jasna beseda in prepričljivi odgovori, tako potrebni mladim na poti iskanja vere; svež val nedvoumnih verskih prepričanj, ki jih želimo brati znova in znova.

O avtorju

Benjamin Dewitte (Dubrana) je rojen 25. maja 1983 v kraju Draguignan v departmaju Var v Franciji. Je salezijanski duhovnik od leta 2016. V službi mladih je kot ravnatelj srednješolskega kolegija Centra don Bosko v kraju Giel v Normandiji v Franciji, kot pevec in kot ustanovitelj pevskega zbora Cap Coeur d'Argenteuil. Zelo znan je postal kot pisec vsebin na družbenih omrežjih, kjer prejema na tisoče sporočil mladih, s katerimi se pogovarja o smislu življenja, obstoju Boga, odpuščanju in trpljenju, s katerimi se srečujejo.

Iz knjige

Spreobrnjenje naše družine je dokaz, da Boga ne najdemo mi, ampak nam on pride naproti. Ne glede na naš položaj. Jezus je po svoji materi prišel iskat nas, ki smo bili tako daleč od njega. Zakaj mi? Zakaj jaz? To je Božja skrivnost. On sam ve. Vdrl je v naša običajna mala življenja in jih polepšal s svojo svetlobo. Kaj če bi poleg tega, da iščemo Boga, dovolili, da nas tudi on najde? (Stran 19)

Na Zemlji nismo zato, da bi imeli življenje, kakršno si želimo, temveč da bi dopustili Božji volji, da se širi v nas in da njenemu širjenju ne bi nudili nobenega odpora. (Stran 38)

Gotovo, oče me je zapustil, vendar me njegovo dejanje ni določalo, njegovo dejanje me kot človeka ni delalo »zapuščenca«. Ker smo vedno več od naših dejanj ali besed, smo toliko bolj tudi več od dejanj ali besed drugih. Če te tvoj oče obtoži, da si »ničvrednež«, »zguba« ali »bednik«, zaradi tega nisi ničvrednež, zguba, bednik. Če te oče tepe, zaradi tega nisi slab človek, ki bi si zaslužil udarec. Če te tvoj oče zapusti, zaradi tega nisi nekdo, ki ga je treba »zapustiti«, zapuščenec. Pravzaprav me Bog Oče ni nikoli zapustil. Zakaj naj bi me torej dejanje mojega očeta roditelja opredelilo bolj kakor dejanje edinega, ki si zasluži ime Oče in iz katerega očetovstvo črpa svoje bistvo? (Stran 41)

Ljudje se čudijo privilegijem, ki jih je imela nekoč duhovščina. Nad tem se celo zgražamo. Vse to smo zavrgli. Toda s tem smo zavrgli tudi zavedanje o veličini duhovništva. Pod pretvezo vrnitve k evangelijskemu ubóštvu smo na koncu razkrojili vrednost duhovnika, ki je postal človek kakor vsak drug. Vendar je duhovništvo tako veliko. Tako veliko, da to ostaja skrito. Kakor vse, kar je veliko. Kakor resnična Gospodova navzočnost v drobtinici hostije. Tega ne morem napisati, ne da bi trepetal. Kakšna nevrednost! Kako nespametno od Boga, da je tako krhkim bitjem podelil takšno moč! O Bog, kako lepo! In če pomislim, da se mnogim smilimo in se zato zavzemajo, da bi se duhovniki lahko nekoč poročili … Oh, če bi le vedeli! Na svetu ne poznam ničesar tako lepega kakor duhovništvo, razen morda materinstva. Vsak dan, vsak teden, vsak mesec, vsako leto po mojem posvečenju to prepričanje še utrjuje. (Strani 43–44)